

И той взелъ питката и изялъ едно зальче. Усладило му се.

— Вижъ ти! Хубава питка! Я да взема още едно зальче. Две зальчета питка не правятъ.

Но следъ второто зальче той изялъ и трето и скоро отъ питката нищо не останало. Радостенъ, малкиятъ грънчаръ започналъ работа. Но въ това време предъ него застаналъ старецътъ.

— Махай се отъ тукъ! — извикалъ той. — Ти престъпи думата ми.

— Сбогомъ дѣдо! Прощавай! — рекълъ малкиятъ грънчаръ. — Ти ме гонишъ, но азъ нѣма да те забравя. Сладка бѣше питката!

И малкиятъ грънчаръ тръгналъ да се скита.

На другия день въ града започналъ панаирътъ. Всички търговци изложили за проданъ стокитѣ си. Изложили и грънчаритѣ своитѣ грънци. Изведнажъ заечали тръжи, дошълъ пратеникъ и разгласилъ, че днесъ царътъ ще посрещне годеницата на сина си. Царътъ ще избере отъ всички стоки за подаръкъ на гоститѣ си.

Размърдалъ се народътъ. Дошълъ царътъ съ свитата си. Избралъ отъ всички стоки най-хубавото, рекълъ да избере и едно гърне. Спрѣлъ се той при първия грънчаръ, прегледалъ стоката, нито едно гърне не му харесало. Отишълъ при втория, изредилъ всички, но нищо не харесалъ. Разсърдилъ се царътъ.

— Щомъ сж такива лоши майстори, — извикалъ той, — заповѣдвамъ да се изтрошатъ всичкитѣ имъ гърнета. На всѣки да се остави само по едно. И занаяредъ всѣки грънчаръ ще носи на главата си гърне, вмѣсто шапка.

Каквото заповѣдалъ царътъ, това и станало. Наложили грънчаритѣ по едно гърне на главитѣ си за смѣхъ на всички.

— Ура! — развикали се децата.

Отъ срамъ всички грънчари избѣгали отъ панаира. Когато вече се били отчаяли съвсемъ, при тѣхъ дошълъ малкиятъ грънчаръ.

— Не бойте се, азъ ще ви спася! — рекълъ той.